

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَكُلُّ إِنْسَانٍ لِّلرَّحْمَةِ طَائِفَةٌ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿٣٧﴾ إِنْ رَأَى كِتَابًا كَفَى بِتَفْسِيكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿٣٨﴾
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا تَزُولُ قَدَمَا ابْنِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ عِنْدِ رَبِّهِ حَتَّى يُسْأَلَ عَنْ خَمْسٍ عَن

عَمْرِهِ فِيمَا أَقْنَاهُ وَعَنْ سَبَابِهِ فِيمَا أَبْلَاهُ وَمَالَهُ مِنْ آيِنٍ اِكْتَسَبَهُ وَفِيمَا أَنْفَقَهُ وَمَاذَا عَمِلَ فِيمَا عَلِمَ

ÖLÜM VE ÖTESİ

Kardeşlerim!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Her insanın amelini boynuna yükledik. Kıyamet günü kendisine açılmış olarak karşılaşacağı bir kitap çıkaracağız. ‘Oku kitabını, bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter’ denilecektir.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Kıyamet gününde insanoğlu şu beş şeyden hesaba çekilmedikçe Rabbinin huzurundan bir yere kımlıdayamaz: Ömrünü nerede ve nasıl tükettiğinden, gençliğini ne şekilde yıprattığından, malını/servetini nereden kazanıp nerelere harcadığından, bildiği ile amel edip etmediğinden.”²

Kardeşlerim!

Hayatta hep yüz yüze olduğumuz hâlde bir türlü idrakine varamadığımız bir gerçek vardır: Ölüm ve ötesi. Oysa Peygamberimiz (s.a.s) bir hadislerinde, “Ağız tadını kaçıran, lezzetleri yok eden ölümü çokça hatırlayın.”³ buyuruyor.

Şöyle geriye dönüp baktığımızda görüyoruz ki zengin-fakir, genç-yaşlı, iyi-kötü, zalim-mazlum nice insanlar bu dünyadan gelip geçtiler. Birçoğunun yerinden yurdundan eser bile kalmadı. Her geçen gün bir sevdiğimiz bizi bırakıp gidiyor. Biz de bir gün sevdiklerimizi bırakıp gitmek için her an gelmesi muhtemel ecelimizi bekliyoruz. Şurası bir gerçektir ki bugüne kadar ölümden yakasını kurtaran hiçbir insan yoktur. Her geçen gün yıpranan bedene, ağaran saça dur demek mümkün değildir. İstesek de istemesek de doğumla geldiğimiz bu dünyadan ölümle ayrılıp gideceğiz. Bu gerçeği Yüce Rabbimiz bizlere şöyle bildiriyor: “Nerede olursanız olun, sağlam ve güçlendirilmiş kaleler içinde bulunsanız bile ölüm size ulaşacaktır.”⁴ “Her canlı ölümü tadacaktır.”⁵

Kardeşlerim!

İmanın altı esasından biri de ahirete inanmaktır. Ahiret yurdu, bu dünyada yaptıklarımızın karşılığını bulacağımız, hâlimize göre mükâfat ya da azap göreceğimiz yerdir. Öyle ki artık dünyaya geri dönüş yok; herkes bu dünyadaki amelinin karşılığını eksiksiz görecektir. Kimseye haksızlık da yapılmayacaktır. Yüce Allah bu hakikati şöyle dile getirmektedir: “Her kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse onun mükâfatını görecektir. Kim de zerre ağırlığınca kötülük işlerse onun cezasını görecektir.”⁶

Hesap gününde hiçbir şeye itiraz etme hakkımız olmayacaktır. Zira karşımıza çıkan kendi işlediklerimizden başkası değildir. Yüce Rabbimiz bu konuda şöyle

buyuruyor: “Artık kitap (amel defteri) ortaya konmuştur; suçluların, onda yazılı olanlardan korkuya kapılmış olarak, ‘Vay halimize! Bu nasıl kitapmış! Küçük-büyük hiçbir şey bırakmaksızın hepsini sayıp dökmüş!’ dediklerini görürsün. Böylece yaptıklarını karşılarında bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye haksızlık etmez.”⁷

O günün manzarasını yine Yüce Yaraticının kelâmından dinleyelim: “Kişinin kardeşinden, anasından, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçacağı gün kulakları sağır edercesine şiddetli ses geldiği vakit, işte o gün herkesin kendini meşgul edecek bir işi vardır. O gün birtakım yüzler vardır ki pırl pırl parlar, güler sevinirler. O gün nice yüzler de vardır ki toz toprak içindedir. Onları bir siyahlık bürür. İşte onlar kâfirlerdir, günaha dalanlardır.”⁸

Kardeşlerim!

İnsan, tabiatı gereği dünyaya düşkündür, âhireti ise hatırdan uzaklaştırma eğilimindedir.⁹ İnsanoğlunun ölümden hoşlanmamasının, ondan ürkmemesinin en önemli sebebi, dünyaya olan aşırı tamah, ölümün ve âhiretin unutulup hazırlık yapılmaması, günah ve isyan karanlığında hakikat ışığının görülebilmesidir. Oysa Allah Rasûlü (s.a.s)’nün uyarısı çok ağırdır: “...(Gaflete) dalan, gülüp oynayan, kabirleri ve toprak altında çürümeyi unutan kul ne bedbahttır! Azan, haddi aşan, nereden geldiğini ve nereye gittiğini unutan kul ne bedbahttır!”¹⁰

Kardeşlerim!

Hiç düşündük mü? Neden dünyamızda kötülükler, zulümler, haksızlıklar, katliamlar, savaşlar, cinayetler, öldürmeler, suçlar bir türlü sona ermiyor? Neden hırsızlık, arsızlık, edepsizlik, fuhuş, zina, taciz, uyuşturucu, alkol, kumar hiç azalmıyor? Neden yalan, dolan, gıybet, iftira hiç eksik olmuyor? Neden insanlar tabiata, çevreye ve diğer canlılara sürekli zarar veriyor? Neden insanlardaki daha çok kazanma, daha çok tüketme, daha çok sömürme, daha çok eğlenme hırs ve tutkusu, ikiyüzlülük, bencillik, haset, intikam, kin ve öfke bir türlü sona ermiyor?

Bu soruların birçok cevabı yanında çok önemli bir cevabı var: Ölüm, ahiret ve hesap çoğu zaman aklımıza gelmiyor. Ölmeyecekmiş gibi yaşamaya devam ettiğimiz anlar oluyor. Unutmayalım ki günah ve haramlardan uzaklaşıp sevaplara, hayırlara ve iyiliklere yönelmek için ölümü, ahireti ve hesabı daima hatırdan tutmak gerekiyor.

Kardeşlerim,

Dünya pazarında hiçbir şey karşılıksız verilmezken, ebedî âlemde vaat edilen nimetler çalışmadan, hazırlanmadan kazanılır mı? Mademki ölüm var, ahiret var, hesap var, mizan var, sırat var, cennet var, cehennem var; öyleyse ölüme, ahirete ve hesaba hazır olalım! Hesaba çekilmeden önce kendimizi hesaba çekelim!

¹ İsrâ, 17/13-14.

² Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 1.

³ Nesâî, Cenâiz, 3.

⁴ Nisâ, 4/78.

⁵ Âl-i İmrân, 3/185.

⁶ Zilzâl, 99/7-8.

⁷ Kehf 18/49.

⁸ Abese, 80/33-42.

⁹ Kıyâmet, 75/20-21.

¹⁰ Tirmizî, Sıfatü'l-kıyâme, 17.